

Arrest

nr. 230 420 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CALLEWAERT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij op 18 juli 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2011 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 augustus 2014 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

Op 23 december 2014 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Bij arrest nr. 152 871 van 18 september 2015 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 8 oktober 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 1 augustus 2014 onontvankelijk verklaard.

Bij vonnis van 28 april 2017 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg, familierechtbank te Brussel erkend als staatloze.

Op 30 mei 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 5 juli 2019 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 mei 2017 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2017 + aanvullingen d.d. 22.08.2017, d.d. 28.08.2017, d.d. 05.04.2019, d.d. 11.04.2019 en d.d. 16.05.2019 werd ingediend door :

S., P. T. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: staatloos vermoedelijk geboren te B.-K. (...) op (...).1993 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 22.09.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar en bijna 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene heeft tijdens zijn asielprocedure verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in de stad B. (...) en te behoren tot de O. (...) clan. Betrokkene zou in 1993 met zijn moeder in Nairobi te Kenia gaan wonen zijn. In 2000 zou zijn moeder vermoord zijn. Betrokkene zou daarna als straatkind geleefd hebben in Nairobi. In 2002 zou hij aangesproken zijn door een Zuid-Afrikaanse mormoonse predikant. In 2003 zou hij betrokkene kunnen overhalen om terug naar school te gaan. Betrokkene zou de lagere school volmaakt hebben in 2010 in Nairobi. Daarna zou betrokkene enige problemen ondervonden hebben met de politie Betrokkene zou uiteindelijk op 26.11.2011 Kenia verlaten

hebben en hij zou naar Wenen gereisd zijn alwaar hij een dag zou verbleven hebben. Betrokkene zou dan op 29.11.2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg hij dan asiel aan in België. Betrokkene blijft in zijn aanvraag art. 9bis de grote lijnen van dit verhaal min of meer volhouden (infra). Niettemin moeten wij wel vaststellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof gehecht heeft aan zijn beweerde Somalische nationaliteit. Bovendien heeft het CGVS geconcludeerd dat: "uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft." (beslissing CGVS d.d. 23.12.2014 – pagina 3-4). Het is tevens opvallend dat betrokkene in huidige aanvraag 9bis ineens verklaart nooit geweten te hebben wie zijn ouders zijn en dat hij werd achtergelaten door zijn moeder toen hij pas een paar weken of maanden oud was terwijl hij bij de asielinstanties andere info gaf (zie beslissing CGVS pagina 2). Ook deze beweringen onderhalen nogmaals de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Wij kunnen alleen maar vaststellen dat betrokkene in huidige aanvraag art. 9bis andermaal geen klaarheid brengt in wie hij nu wel juist is, waar hij werkelijk vandaan komt, wat zijn werkelijke nationaliteit is, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het is aan betrokkene om, na al die jaren, alsnog duidelijkheid te scheppen hieromtrent. Betrokkene heeft in huidige aanvraag 9bis opnieuw nagelaten dit te doen. De loutere bewering dat betrokkene 'in feite helemaal niet weet wie hij is, noch waar hij geboren is, noch wie zijn ouders zijn, noch welke nationaliteit deze zouden gehad hebben' is een wel heel gemakkelijke manier om zich te ontdoen van zijn plicht om voor eens en voor altijd klaarheid te scheppen over zijn herkomst. Het is aan betrokkene om klare wijn te schenken. Iets wat hij dus al jarenlang heeft nagelaten.

Bij het indienen van een aanvraag art. 9bis moet er door onze dienst geoordeeld worden of er al dan niet buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Daar wij echter niet zeker weten waar mijnheer nu eenmaal verbleven heeft of wat zijn land van gewoonlijk verblijf nu juist was en betrokkene ook hier verder geen klaarheid rond scheidt, zijn wij genoodzaakt om ons enigszins te baseren op enkele opmerkingen van het Commissariaat-generaal. Zo merkte het Commissariaat-generaal het volgende op: 'wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u een Facebookprofiel bezit stelt u er één te hebben onder de naam 'P. T. (...)' (cgvs p. 10). Het CGVS vond een Facebookprofiel onder de naam 'P. B. T. (M. (...))'. De door u vermelde talenkennis op dit profiel roept echter vragen op. Hoewel u verklaart slechts de lagere school te hebben afgemaakt in Nairobi beweert u de Spaanse taal te beheersen. Tevens stelt u (Oostenrijks) Duits machtig te zijn. Dit is opmerkelijk gezien u op de DVZ verklaarde dat u gedurende één dag in de stad 'Vien' in een land met een naam dat klonk als Australia verbleef. Het is echter weinig aannemelijk dat u in het tijdsbestek van één dag de Duitse taal onder de knie kreeg. Bovendien bleek u na enig zoekwerk nog een ander Facebookprofiel te hebben onder de naam 'P. T. B. (M. (...))'. Op deze Facebookpagina blijkt u lid te zijn van de Facebookgroepen 'Kenyans in Belgium' en 'Kenyans in Belgium & Luxemburg' wat andermaal ernstige vragen oproept wat betreft uw verklaringen aangaande uw Somalische origine. Verder heeft u met dit profiel tweemaal een bericht gestuurd over een gospelkerk in Wenen. Dat u op 13.12.2011 op de DVZ verklaarde amper te weten in welke stad of land u verbleef maar een dag later, op 14.12.2011 twee berichten verstuurd naar de leden van deze kerk waar op de Facebookpagina duidelijk aangegeven staat waar deze kerk gelegen is roept opnieuw vragen op betreffende uw verklaring op de DVZ dat u amper besepte waar u zich bevond.' Kortom; er is heel wat onduidelijk omtrent zijn werkelijke verblijfplaatsen de voorbije jaren. Betrokkene houdt tevens vol dat hij school gelopen heeft in Kenia. Zo stelde het CGVS het volgende: 'U stelt Somalische identiteitsdocumenten noch Keniaanse verblijfsdocumenten te hebben gehad (cgvs p.11). Gevraagd hoe u zich kon inschrijven in de New Pumwani primary school zonder dat u in het bezit was enig identiteits- of verblijfsdocument stelt u niet te weten hoe uw Zuid-Afrikaanse schutsheer en zijn vriendin dit regelden (cgvs p.12). Deze bewering is echter weinig geloofwaardig. Gezien u volgens uw verklaringen ongeveer zeventien jaar oud was toen u uw lagere school afrondde (cgvs p.10) mag redelijkerwijs aangenomen worden dat u enigszins een idee heeft hoe u ingeschreven raakte in een publieke school in Nairobi stad als ongedocumenteerde vluchteling. Bovendien blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat tot 2011 vluchtelingenkinderen zich slechts konden inschrijven in Keniaanse scholen via het neerleggen van een geboortekaarte of een door het UNHCR uitgereikte vluchtelingenkaart'. Nogmaals betrokkene zijn verklaringen blijken niet te kloppen. Echter, wij dienen te oordelen of er buitengewone omstandigheden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene scheidt echter nog steeds geen duidelijkheid in zijn land van gewoonlijk verblijf. Uit hetgeen voorafgaat zijn wij eerder geneigd om aan te nemen dat betrokkene van Kenia afkomstig is (cf. lid van

de groep Kenyans in Belgium), daar ook verbleven heeft maar dan op één of andere manier naar Europa is gekomen. Betrokkene legt verder ook nog medische stukken voor (infra). In één van die medische stukken staat tevens vermeld dat er in 2007 in Kenia een letsel werd vastgesteld bij betrokkene. Wat dus nogmaals zijn Keniaanse afkomst doet vermoeden.

Betrokkene haalt aan dat hij zich gericht zou hebben tot de verschillende ambassades van Kenia en van Somalië teneinde een identiteitsdocument te bekomen. Deze ambassades zouden echter geweigerd hebben om betrokkene te erkennen als hun onderdaan. Dit was dan ook de reden waarom zijn raadvrouw een verzoekschrift heeft ingediend teneinde te worden erkend als staatlozen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 28 april 2017, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Kenia, hetzij enig ander land waar betrokkene heeft verbleven. Nogmaals het is aan betrokkene om eindelijk kleur te bekennen en aan te geven waar hij nu eigenlijk vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Aangezien betrokkene nog steeds geen duidelijkheid schept kan zijn staatloos zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Ondertussen is betrokkene ziek geworden. Zijn raadvrouw stelt dat hij een tumor in zijn schedel kreeg en daarvoor zware operaties diende te ondergaan. Dat hij daarvoor medisch behandeld wordt en dat niet verder behandelen zijn dood zou betekenen. Betrokkene legt in deze context verschillende medische stukken voor. Daar wij geen arts zijn en wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene werd advies gevraagd aan de arts-adviseur van DVZ. Het advies d.d. 27.06.2019 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. De aangehaalde medische elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom hij België niet kan verlaten zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk naar een ander land zou kunnen gaan aangezien hij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar een arrest van de Raad van State van 4 november 2004 (in geen gelijkaardige zaak?) (waarbij gesteld werd dat ook indien het onmogelijk is om identiteitsdocumenten te verkrijgen, er dient geregulariseerd te worden. Een weigering dit te doen houdt immers een veroordeling tot illegaal verblijf in, wat een schending zou betekenen van art. 3 en 8 EVRM) omdat de situatie van betrokkene (niet?) gelijkaardig zou zijn en de situatie waarin dit arrest gevelde is. Alsook naar een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 17 september 2014 en naar een 'jugement' van het Tribunal de première instance francophone de Bruxelles d.d. 27.03.2019. Het is echter aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene verwijst verder nog naar een arrest van 17 december 2009 van het Grondwettelijk Hof waarbij gesteld is dat er discriminatie is tussen vluchtelingen en staatlozen, omdat zij in België een andere behandeling krijgen hoewel hun situatie gelijkaardig is. Het klopt dat er tot op vandaag geen specifieke verblijfsprocedure is voorzien voor erkende staatlozen. Niettegenstaande houden wij wel degelijk rekening met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Uit hetgeen vooraf gaat is duidelijk gebleken dat betrokkene geen duidelijkheid schept over zijn werkelijke identiteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst

verlaten heeft. Betrokkene kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat de zogenaamde verwijzing naar art. 8 EVRM betreft dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoot op welke wijze art. 8 EVRM dan wel geschonden zou worden. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.09.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen - nl. de loutere bewering dat hij geen thuisland zou hebben (wat ten zeerste betwijfeld wordt (supra)), zijn integratie in de Belgische maatschappij, zijn werkbereidheid, het feit dat hij de Franse taal heeft geleerd en dat hij alhier een kennissenkring heeft opgebouwd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S, P.T. (...) te willen overhandigen. (...)"

Op 5 juli 2019 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: S., P. T. (...) geboortedatum: (...) 1993 geboorteplaats: vermoedelijk B.-K. (...) nationaliteit: staatloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een paspoort en visum om hier te verblijven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. Afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift twee beslissingen aan, m.n.

- De beslissing dd. 05.07.2019 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

- Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 05.07.2019.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij ook verschillende middelen ontwikkelt tegen deze beslissingen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing eerst heeft vernoemd in het verzoekschrift.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

3.2. Ter terechtzitting gewezen op deze exceptie verwijst de raadvrouw van verzoeker naar de vaste rechtspraak van de Raad dienaangaande, op het economisch aspect ervan en op het gegeven dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en zij vraagt om deze exceptie te verwerpen.

Ter terechtzitting gedraagt de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad wat dit punt betreft.

3.3. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM, artikel 8 EVRM, artikel 9bis vreemdelingenwet, artikel 62 vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiele motiveringsplicht

Schending van artikel 23 van de Grondwet en artikel 26 Gerechtelijk Wetboek gezag van het gerechtelijk gewijsde

1. De regelgeving

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.).

Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204)

Bij arrest dd. 09.12.2009 vatte de Raad van State dit als volgt samen:

"dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post vervolging in het land van herkomst moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 23 van de grondwet en artikel 26 gerechtelijk wetboek betreft het gezag van het gerechtelijk gewijsde. Het gezag van het gerechtelijk gewijsde betekent dat er over de zaak recht is gewezen en dat er dus niet opnieuw kan geoordeeld worden over dezelfde vordering.

De informatie die hieronder wordt aangehaald betreft onder andere de werking van verwerende partij in het buitenland.

Verwerende partij is immers de Belgische Staat, hieronder valt ook het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Het gaat met andere woorden om informatie waarover verwerende partij beschikt en rekening mee had moeten houden.

1. Wat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreft.

• Eerste onderdeel:

In de eerst bestreden beslissing wordt het statuut van staatloze van verzoeker in twijfel getrokken.

Dit is een schending van het gerechtelijk gezag van gewijsde

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker "eindelijk kleur (dient) te bekennen en aan te geven waar hij eigenlijk vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Aangezien betrokkenen nog steeds geen duidelijkheid schept kan zijn staatloos zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid... daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen."

Terwijl verzoeker steeds duidelijk heeft gesteld dat hij in de onmogelijkheid is om te zeggen waar hij vandaan komt. Hij stelt met zekerheid dat hij in Kenya heeft gewoond doch dat hij toen al geen verblijfstitel in Kenya had en dat dat de reden was van zijn vertrek.

De Belgische Staat verwijst naar de beslissing betreffende de asielaanvraag en stelt dat verzoeker "niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land".

Tegenpartij vergeet echter dat verzoeker erkend werd als staatloze en wel omdat de Rechtbank van Eerste Aanleg geloof heeft gehecht aan de verklaringen van verzoeker zijnde dat hij niet weet wie hij juist is en dat hij geen verblijfsdocumenten had in Kenya.

Verzoeker stelt in zijn verzoek aan de rechtbank van eerste aanleg het volgende:

« Le requérant a toujours déclaré, devant les instances d'asile, qu'il pensait être d'origine Somalienne. Il a donné, lors de sa première audition, une date et un lieu de naissance factice.

En réalité, il ne sait pas du tout qui il est, ni quand et où il est né, ni qui sont ses parents, ni quel nationalité il a.

Le requérant n'a jamais su qui étaient ses parents. Il aurait été abandonné par sa maman, quelques mois après sa naissance, chez une dame qui vivait au Kenya, près de la frontière Somalienne.

Le requérant a vécu chez elle jusqu'à l'âge de sept an. La dame a toujours dit au requérant que sa maman était Somalienne.

A l'âge de sept ans, la dame qui accueillait le requérant, a dû déménager à Nairobi. Suite à ce déménagement, elle a décidé de ne plus accueillir le requérant et l'a obligé de quitter le domicile.

Depuis lors, le requérant a vécu dans les rues de Nairobi.

En 2002 il a été abordé par des fidèles de l'église des Mormones.

Il a été en partie soutenu par ces personnes et grâce à leur aide il a pu être scolarisé même en étant toujours un enfant sans domicile.

Le requérant a essayé, en vain d'obtenir des documents de séjour du Kenya. Mais, étant donné qu'il ne pouvait pas fournir des documents d'identité, il ne pouvait pas régulariser son séjour au Kenya. »

De rechtbank motiveert zijn beslissing tot het verlenen van de staatloosheid als volgt:

"Dans le récit qu'il présente au Tribunal, il déclare être d'origine / de nationalité Somalienne et avoir vécu au Kenya. Il a toujours évoqué ces deux seuls Etats, même dans ses déclarations considérées comme non crédibles par le CGRA, par le Conseil du Contentieux des Etrangers et par l'Office des étrangers.

Il explique n'avoir aucune attaché avec un autre pays.

Aujourd'hui il démontre avoir entrepris diverses démarches auprès de l'ambassade de ces deux Etats à Bruxelles mais sans succès.

Il ressort des différentes pièces poursuivies que le requérant ne peut revendiquer ni la nationalité somalienne ni la nationalité Kenyane.

De plus, il ressort du dossier de la procédure qu'il n'a d'attaches avec aucun autre Etat.

Il résulte des lors de ce qu'il précède et du dossier de pièces déposé par que Monsieur P. T. S. (...) satisfait aux conditions pour être considéré comme apatride conformément à l'article 1,1° de la Convention de New York du 28 septembre 1954

La demande doit être déclaré recevable et fondée. »

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door het Openbaar Ministerie, heeft geen beroep aangetekend tegen dit vonnis.

Het is diezelfde Belgische Staat, vertegenwoordigd door verwerende partij, die in se het vonnis van de Rechtbank niet erkent, aangezien zij de verklaringen van verzoeker blijven in twijfel trekken daar waar zij in hun motivatie stellen dat;

"eindelijk kleur (dient) te bekennen en aan te geven waar hij eigenlijk vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Aangezien betrokkenen nog steeds geen duidelijkheid schept"

De motivatie schendt dan ook het gerechtelijk gezag van gewijsde en dus het artikel 23 van de Grondwet en 26 van het Gerechtelijk wetboek.

• Tweede onderdeel

De eerste bestreden beslissing stelt dat verzoeker naar zijn land van herkomst of verblijf dient terug te keren en dat verzoeker derhalve naar het buitenland moet gaan om een aanvraag tot verblijf in België in te dienen. Verwerende partij oordeelt dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die verzoeker beletten om zijn verzoek om verblijf vanuit het buitenland in te dienen. Het houdt echter geen rekening

met het door de aanvrager ingeroepen element van staatloosheid, waaruit blijkt dat er geen sprake is om legaal naar een ander land dan België te reizen om een verblijfsaanvraag aan te vragen.

Bovendien, zelfs indien het mogelijk zou zijn om, ondanks het ontbreken van een paspoort en identiteitskaart en dus de autoriteiten die bevoegd zijn om een laissez passer af te geven, een laissez passer zouden afgeven om naar Kenia of een ander ongekend land te reizen, zou er nog steeds geen sprake zijn van een recht van verblijf. Het ontbreken van de nationaliteit van de verzoeker en het feit dat hij niet over een identiteitsbewijs beschikt, tonen immers voldoende aan dat verzoeker in geen enkel land een verblijfsrecht heeft.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker "(...) zijn staatloos zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid (...) daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen."

Terwijl verzoeker, in het verzoekschrift teneinde een verblijfstitel te bekomen op basis van het artikel 9 bis, stelt niet terug te kunnen naar Kenya. Er staat te lezen: "Verzoeker werd erkend als staatloze. Hij heeft geen nationaliteit en nergens verblijfsrecht."

Ter ondersteuning van zijn stelling legde verzoeker het vonnis neer dat hem de staatloosheid toekent. Het vonnis inzake staatloosheid stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van de nationaliteit noch een verblijfsrecht heeft van Kenia noch van Somalië en dat verzoeker geen banden heeft met enig ander land .

Het vonnis verwijst naar de verschillende contacten met de desbetreffende ambassades waaruit blijkt dat zij verzoeker niet als onderdaan erkennen.

Aangezien verzoeker niet over een document beschikt op grond waarvan hij naar de door de bestreden beslissing voorgestelde landen (Kenia of enig ander land) kan reizen of in een van deze landen kan verblijven, is het duidelijk dat het voor verzoeker onmogelijk is om zich daar te begeven en er te verblijven om het verzoek tot verblijf in te dienen.

Verwerende partij stelt op geen enkel moment in zijn motivering hoe verzoeker dan wel zou kunnen reizen naar Kenia of Somalië en op welke basis hij daar zou kunnen verblijven ondanks het feit dat hij geen nationaliteit heeft.

De motivatie laat dan ook niet toe aan verzoeker om de bestreden beslissing te begrijpen.

Bovendien wordt In de eerste bestreden beslissing niet precies aangegeven waar verzoeker naartoe moet gaan om het verzoek in te dienen. De beslissing stelt "de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven".

Het ontbreken van een welbepaald land van herkomst maakt het bijzonder moeilijk om naar dat land terug te keren om een verblijfsaanvraag in te dienen.

Bijgevolg schendt de eerste bestreden beschikking de verplichting tot grondigheid, de motiveringsplicht en artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, voor zover zij verzoekers situatie niet erkent als "uitzonderlijke omstandigheid", die in de rechtspraak wordt gedefinieerd als "die de terugkeer naar het land van herkomst voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt" (arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000, EG).

• Derde onderdeel:

Het niet krijgen van medische zorgen is een schending van het artikel 3 EVRM. Immers het niet verlenen van medische zorgen aan een kankerpatiënt is een onmenselijke behandeling.

Verwerende partij erkent het feit dat verzoeker kanker heeft en dat daarvoor nog een opvolging noodzakelijk is. Het betreft een "zeldzame plaatselijke kwaadaardige huidkanker die meestal voorkomt bij jonge mannen."

Hieruit volgt dat België een positieve verplichting heeft om te voorkomen dat er een schending zou ontstaan van het artikel 3 EVRM .

De eerste bestreden beslissing verklaart dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft voorhanden zijn in Kenya.

Een korte zoektocht op Google laat echter toe om een volstrekt ander beeld te krijgen van hetgeen waarnaar de bestreden eerste beslissing naar verwijst:

Zo kan me het volgende lezen op <https://www.oneworld.nl/achtergrond/improviseren-met-kankerkenia/> "Kanker komt overal te wereld voor, ook in Afrika. In Kenia is het aantal mensen met kanker de laatste vijftien jaar verdubbeld. Met meer dan 39.000 nieuwe gevallen en 27.000 doden per jaar is het nu de derde doodsoorzaak, direct na infectieziekten en hart- en vaatziekten. De toegenomen ziektelast van kanker wordt ook wel 'de stille epidemie van de niet overdraagbare ziekten' genoemd. Besmettelijke ziekten hebben altijd meer aandacht gekregen in het internationale beleid en de focus op deze ziekten draagt er toe bij dat kanker 'politieke onzichtbaar' is en dat publieke gezondheidswerkers zich niet goed van dit gezondheidsprobleem bewust zijn.

De zorgsystemen in Afrika kunnen de zorglast niet aan. Het ontbreekt aan moderne behandelingstechnologieën en expertise om het leven van kankerpatiënten te verbeteren.

Kankerpatiënten in Afrika hebben ruim twee keer zo veel kans om aan de ziekte te overlijden dan patiënten in rijkere landen."

Of nog <https://www.mo.be/nieuws/kanker-steeds-groter-probleem-afrika>

"In Kenia, waar kanker jaarlijks ongeveer 18.000 doden veroorzaakt, sterft ongeveer 60 procent van de kankerpatiënten in de meest productieve jaren van hun leven. Bij mannen gaat het meestal om prostaatkanker of slokdarmkanker, bij vrouwen om borstkanker of baarmoederhalskanker."

En bovendien zijn de medische kosten te hoog voor het grootste deel van de bevolking: Zo staat het volgende te lezen in een rapport van PLOS - One over de medische kosten:

<https://journals.plos.org/plosone/article/file?id=10.1371/journal.pone.0190113&type=printable>

"In Kenya, the high cost of NCD treatment and low rate of health insurance coverage significantly limits affordability for most of the population."

Of nog in een onderzoek gevoerd door de Nederlandse Ambassade:

https://www.rvo.nl/sites/default/files/2016/10/2016_Kenyan_Healthcare_Sector_Report_Complete.pdf

"The amount of Out Of Pocket (OOP) spending remains high, leading a lot of people into poverty and posing a barrier to access healthcare. Especially at the base of the pyramid, people do not save or prepay for healthcare or are not able to do so"

Tenslotte is er sprake van corruptie en gijzelingen: <https://www.volkskrant.nl/nieuwsachtergrond/beter-of-niet-zonder-betalen-kom-je-in-kenia-het-ziekenhuis-nietuit-b2194f84/?referer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>

[b2194f84/?referer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F](https://www.volkskrant.nl/nieuwsachtergrond/beter-of-niet-zonder-betalen-kom-je-in-kenia-het-ziekenhuis-nietuit-b2194f84/?referer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F)

"Keniaanse staatsziekenhuizen gijzelen geregeld kinderen en volwassen patiënten als de rekening niet kan worden betaald. Dit kan weken of zelfs maanden duren, ontdekten Nederlandse onderzoekers van het VU medisch centrum Amsterdam in het Moi Teaching and Referral Hospital (MTRH) in Eldoret in West-Kenia."

"Keniaanse staatsziekenhuizen gijzelen geregeld kinderen en volwassen patiënten als de rekening niet kan worden betaald. Dit kan weken of zelfs maanden duren, ontdekten Nederlandse onderzoekers van het VU medisch centrum Amsterdam in het Moi Teaching and Referral Hospital (MTRH) in Eldoret in West-Kenia."

Het ziekenhuis waarnaar de verwerende partij verwijst in zijn beslissing betreft een privéziekenhuis. De kosten zijn bijzonder hoog. Verzoeker, die geen verblijfsrecht noch nationaliteit van Kenia heeft, die geen enkele vorm van inkomen hebben in geval van terugkeer, die geen enkele verzekering heeft, die niet ingeschreven is in het zeer beperkte sociale zekerheidsprogramma van Kenia zal dus in de onmogelijkheid zijn om deze kosten te betalen en dus om zich te laten verzorgen.

Een terugkeer naar Kenia zal dus met als gevolg hebben dat verzoeker geen medische zorgen meer zal krijgen. De verwerende partij is zich daar zeker bewust van of zou daarvan op de hoogte moeten zijn aangezien een korte opzoeking op internet een lawine van informatie daarover geeft.

Verwerende partij schendt daarmee dan ook het artikel 3 EVRM.

Over de mogelijkheid voor verzoeker om de kosten voor een follow up te betalen stelt de bestreden beslissing dat er een National Hospital Insurance Fund is. Dat het lidmaatschap openstaat voor alle Keniaanse burgers ouders dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES.

Doch verwerende partij weet dat verzoeker niet beantwoordt aan twee van de drie voorwaarden.

Verzoeker is immers geen Keniaan Staatsburger en zal geen inkomen hebben in geval van terugkeer. Hij zal immers geen verblijfsrecht hebben laat staan een recht om te werken.

Deze motivering is dan ook niet afdoende en zelfs flagrant in tegenspraak met de elementen uit het administratief dossier en houdt een schending in van de motiveringsplicht

De bestreden beslissing stelt ondergeschikt dat verzoeker geen zorgen zal nodig hebben aangezien hij een jaar de tijd heeft om naar Kenia te reizen en daar de aanvraag in te dienen voor een visum van meer dan drie maanden en dan terug te komen binnen het jaar.

Er dient echter op gewezen te worden dat deze "formaliteiten" over het algemeen meer dan 20 maanden tot zelfs jaren in beslag neemt. De verwerende partij is zelf op de hoogte van de termijnen van behandeling en weet pertinent goed dat de behandeltermijnen langer dan één jaar zijn.

Deze motivering is dan ook flagrant onjuist en houdt een schending in van de Motiveringsplicht

• Vierde onderdeel

De eerste bestreden beslissing verklaart vervolgens dat artikel 8 EVRM niet is geschonden.

Verzoekster merkt op dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker in België een gezinsleven en een privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Hieruit volgt dat België een positieve verplichting heeft om deze privacy te respecteren. De bestreden beschikking schendt deze positieve verplichting en dus artikel 8 EVRM.

Het Bureau is van oordeel dat het deze positieve verplichting niet schendt, aangezien deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden zouden vormen omdat zij niet beletten dat een of meer tijdelijke vertrekkers naar het buitenland plaatsvinden om de vereiste verblijfsvergunning te verkrijgen

Er zij echter op gewezen dat deze "formaliteiten" over het algemeen enkele maanden of zelfs jaren in beslag nemen om een antwoord te krijgen op de visumaanvraag en dat de wederpartij niet verplicht is om binnen een bepaalde termijn te antwoorden, zodat de aanvrager inderdaad verplicht is om in een ander land dan België te verblijven en niet alleen om erheen te gaan.

De verwerende partij is zich er terdege van bewust dat de wachttijden voor het verkrijgen van een antwoord op een verzoek om verblijf zeer lang zijn en derhalve bewust in strijd met artikel 8 van het EVRM door het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

De verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten in de wetenschap dat de aanvrager niet in staat zal zijn om binnen een korte termijn terug te keren, za bijgevolg onevenredig zijn in verhouding tot zijn privé- en gevoelsleven.

De bestreden beschikking schendt derhalve de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM.

2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

De tweede bestreden beschikking is subsidiair ten opzichte van de eerste bestreden beschikking, zodat de onwettigheid van de eerste bestreden beschikking ook "voorrang heeft" en gevolgen heeft op de wettigheid van de tweede. Indien de eerste bestreden beslissing wordt geannuleerd dien de tweede uiteraard ook geannuleerd te worden.

Bovendien is de tweede bestreden beschikking in strijd met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980,

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Uit de tweede bestreden beschikking blijkt niet dat verzoekers gezinsleven in aanmerking werd genomen noch zijn gezondheidstoestand.

Bijgevolg schendt de tweede bestreden beschikking ook de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 EVRM."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 3 EVRM;
- art. 8 EVRM;
- art. 9bis van de Vreemdelingenwet;
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- art. 23 van de Grondwet;
- art. 26 Ger.W.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan

zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In een eerste onderdeel dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekende partij aan dat het statuut van staatloze in twijfel zou worden getrokken. Dit zou een schending inhouden van het gerechtelijk gezag van gewijsde.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij duidelijk gestoeld is op een partiële lezing van de bestreden beslissing.

Nergens in de motieven van de bestreden beslissing kan immers gelezen worden dat de gemachtigde van de Minister het statuut van staatloze in twijfel trekt.

Integendeel, in de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk aangehaald dat verzoekende partij het statuut van staatloze kreeg toegekend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Tegelijk werd evenwel terecht overwogen dat het statuut van staatloze in casu niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard daar verzoekende partij niet op voldoende wijze aannemelijk maakt dat zij zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar zij verbleven heeft teneinde van daaruit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Inderdaad, uit de stukken van het administratief dossier, en in het bijzonder uit het door het CGVS gevoerde onderzoek, blijkt dat verzoekende partij in kader van haar asielaanvraag nagelaten heeft om duidelijkheid te scheppen omtrent haar werkelijke verblijfsplaatsen de afgelopen jaren.

Zie ter zake:

“Wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u een Facebookprofiel bezit stelt u er één te hebben onder de naam ‘P. T. (...)’ (cgvs p. 10). Het CGVS vond een Facebookprofiel onder de naam ‘P. B. T. (M. (...))’. De door u vermelde talenkennis op dit profiel roept echter vragen op. Hoewel u verklaart slechts de lagere school te hebben afgemaakt in Nairobi beweert u de Spaanse taal te beheersen. Tevens stelt u (Oostenrijks) Duits machtig te zijn. Dit is opmerkelijk gezien u op de DVZ verklaarde dat u gedurende één dag in de stad ‘Vien’ in een land met een naam dat klonk als Australia verbleef. Het is echter weinig aannemelijk dat u in het tijdsbestek van één dag de Duitse taal onder de knie kreeg. Bovendien bleek u na enig zoekwerk nog een ander Facebookprofiel te hebben onder de naam ‘P. T. B. (M. (...))’. Op deze Facebookpagina blijkt u lid te zijn van de Facebookgroepen ‘Kenyans in Belgium’ en ‘Kenyans in Belgium & Luxemburg’ wat andermaal ernstige vragen oproept wat betreft uw verklaringen aangaande uw Somalische origine. Verder heeft u met dit profiel tweemaal een bericht gestuurd over een gospelkerk in Wenen. Dat u op 13.12.2011 op de DVZ verklaarde amper te weten in

welke stad of land u verbleef maar een dag later, op 14.12.2011 twee berichten verstuurd naar de leden van deze kerk waar op de Facebookpagina duidelijk aangegeven staat waar deze kerk gelegen is roept opnieuw vragen op betreffende uw verklaring op de DVZ dat u amper beseft waar u zich bevond. (...)

U stelt Somalische identiteitsdocumenten noch Keniaanse verblijfsdocumenten te hebben gehad (cgvs p.11). Gevraagd hoe u zich kon inschrijven in de New Pumwani primary school zonder dat u in het bezit was enig identiteits- of verblijfsdocument stelt u niet te weten hoe uw Zuid-Afrikaanse schutsheer en zijn vriendin dit regelden (cgvs p.12). Deze bewering is echter weinig geloofwaardig. Gezien u volgens uw verklaringen ongeveer zeventien jaar oud was toen u uw lagere school afrondde (cgvs p.10) mag redelijkerwijs aangenomen worden dat u enigszins een idee heeft hoe u ingeschreven raakte in een publieke school in Nairobi stad als ongedocumenteerde vluchteling. Bovendien blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat tot 2011 vluchtelingen kinderen zich slechts konden inschrijven in Keniaanse scholen via het neerleggen van een geboortakte of een door het UNHCR uitgereikte vluchtelingenkaart."

Verzoekende partij laat de voormelde bevindingen onbesproken en blijft zo ook in onderhavige procedure in gebreke om duidelijkheid te scheppen nopens haar land van gewoonlijk verblijf.

Verweerder merkt op dat er uit de door het CGVS gedane vaststellingen bleek dat verzoekende partij steeds heeft volgehouden dat zij school gelopen heeft in Kenia, dat zij lid is van de groep 'Kenyans in Belgium' en dat zij een medische stuk heeft voorgelegd waarin vermeld wordt dat er in 2007 in Kenia een letsel werd vastgesteld bij verzoekende partij.

In het licht van de bovenvermelde vaststellingen - vaststellingen die niet weerlegd worden door verzoekende partij - is het geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om aan te nemen dat verzoekende partij van Kenia afkomstig is.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet zou kunnen richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar zij verbleven heeft, om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, blijkt ook niet uit het vonnis inzake de staatloosheid dat verzoekende partij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Kenia of een ander land waar zij verbleven heeft om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De rechtbank van eerste aanleg heeft uitsluitend afgetoetst of verzoekende partij de nationaliteit van een welbepaald land zou kunnen claimen. Er werd niet nagegaan of verzoekende partij in enig land over een verblijfsrecht beschikt.

Zoals de gemachtigde van de Minister terecht in de bestreden beslissing heeft aangehaald, staat het statuut van staatloze dan ook niet in de weg staat dat verzoekende partij een aanvraag zou kunnen indienen in een land waar zij over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Kenia, hetzij enig ander land waar zij verbleven heeft.

Zie ter zake:

"Artikel 98, lid 1 Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de staatloze en zijn familieleden onderworpen zijn aan de algemene reglementering. De erkenning als staatloze door de Belgische burgerlijke rechter geeft niet automatisch recht op een verblijfsvergunning in België in België: het staatlozenverdrag voorziet dat niet, en ook de vreemdelingenwet voorziet geen specifieke procedure voor staatlozen.

[...]

Verzoeker maakt met zijn betoog, dat hij als erkend staatloze buitengewone omstandigheden aantoont, niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of heeft gestoeld op onjuiste feiten. [...] Verzoeker kan niet louter volstaan met het tegendeel te beweren, hij dient minstens een begin van bewijs aan te brengen zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

De arresten van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst betreffen zaken uitgesproken in de schorsingsprocedure." (R.v.V. nr. 75.385 dd. 17.02.2012)

In een tweede onderdeel dat eveneens uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekende partij aan dat het ontbreken van de nationaliteit van verzoekende partij en het niet beschikken over een identiteitsbewijs voldoende zouden aantonen dat zij in geen enkel land een verblijfsrecht zou hebben.

Het betoog van verzoekende partij kan niet worden bijgetreden.

Zoals de gemachtigde van de Minister terecht in de bestreden beslissing motiveerde, sluit de omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of staatlozenpaspoort aanlevert. Verzoekende partij laat de voormelde motieven volledig onbesproken.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift uitsluitend naar het vonnis inzake de staatloosheid en de weigering van de ambassades van Kenia en van Somalië om haar als hun onderdaan te erkennen. Er blijkt niet dat zij is nagegaan of deze ambassades bereid waren om een reisdocument af te leveren.

Er kan trouwens geen geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij niet over een verblijfsrecht in Kenia of een andere land zou beschikken zolang zij geen duidelijkheid verschaft nopens haar land van gewoonlijk verblijf.

Het weze benadrukt dat de bewijslast in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekende partij zelf.

Zie in die zin:

“De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.” (R.v.v. nr. 101 855 van 26 april 2013)

De kritiek van verzoekende partij is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat een terugkeer naar Kenia als gevolg zou hebben dat zij geen medische zorgen meer zou krijgen. Er zou sprake zijn van een schending van art. 3 EVRM.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij zich in casu niet dienstig kan beroepen op haar medische toestand nu zij tot op heden geen aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Indien verzoekende partij meent dat haar gezondheidstoestand haar verhindert om (tijdelijk) terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf, dient zij daartoe de geëigende procedures te volgen.

Verder laat verweerder gelden dat de door verzoekende partij voorgelegde medische stukken ter beoordeling werden voorgelegd aan de arts-adviseur.

In zijn advies dd. 27.06.2019 kwam de arts-adviseur tot het volgende besluit:

“2. Mogelijkheid tot reizen: JA

Volgens het voorliggend medisch dossier is er geen medische contra-indicatie om te reizen.

3. A) Medische behandeling onontbeerlijk:

Volgens het voorliggend medisch dossier is er geen medicamenteuze behandeling meer lopende.

Imatinib werd gestopt in maart 2016.

Er is enkel een jaarlijkse follow-up nodig om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en/of er uitzaaiingen zijn.

Betrokkene heeft dus na zijn laatste follow-up onderzoek in België zeker een jaar de tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten voor het bekomen van een eventueel verblijf in België.”

Verweerder merkt op dat de arts-adviseur tot het besluit kwam dat verzoekende partij enkel een jaarlijkse follow-up nodig heeft om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en/of er uitzaaiingen zijn. De gezondheidstoestand van verzoekende partij staat een tijdelijke terugkeer naar Kenia niet in de weg nu zij na haar laatste follow-up onderzoek in België zeker nog een jaar de tijd heeft om aldaar de nodige formaliteiten op te starten voor het bekomen van een eventueel verblijf in België.

Verzoekende partij gaat niet in op de bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing en slaagt er derhalve niet in om afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van de arts-adviseur.

De arts-adviseur is verder ook tot het besluit gekomen dat de medische opvolging beschikbaar én toegankelijk is in Kenia.

Zie ter zake de gedegen motieven van het advies dd. 27.06.2019:

“B) Medische opvolging/behandeling beschikbaar in het land van herkomst/terugname: JA

Volgens de aanvraag bij MedCOI d.d. 19/06/2019 met met unieke referentienummer BMA 12471, d.d. 24/04/2019 met nr. BMA 12299 en d.d. 12/07/2017 met nr. 9831 is opvolging en behandeling bij een oncoloog (dermatoloog en pneumoloog) beschikbaar in Kenia evenals onderzoek met een MRI-scan.

Medische beeldvorming en oncologische opvolging is beschikbaar in het Upper Hill Medical Centre (UHMC) te Nairobi.

Nationale richtlijnen in Kenia voor kankerpreventie, diagnose, behandeling en opvolging: sarcomen (hoofdstuk 20) en huidkankers (hoofdstuk 30): CT- en MRI-scan noodzakelijk.

C) Medische behandeling toegankelijk in het land van herkomst:

In Kenia werd in 1966 het National Hospital Insurance Fund (NHIF) opgericht en wettelijk vastgelegd, met als hoofddoel de medische kosten te dekken van de mensen die aangesloten zijn (inclusief de personen die van hen afhangen zoals echtgeno(o)t(e) en kinderen. Lidmaatschap staat open voor alle Keniaanse burgers ouder dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES. Deze verzekering is verplicht voor werknemers uit de formele sector, en vrijwillig voor mensen tewerkgesteld in de informele sector en gepensioneerden.

Het NHIF dekt de gezondheidskosten volgens vastgelegde tarieven. Voor het armste deel van de bevolking, weeskinderen en kwetsbare kinderen, is er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar.

Het behandelen van chronische ziektes behoort tot het pakket "outpatient" voordelen verbonden aan de ziekteverzekering. We verwijzen onder meer naar consultaties, labo-onderzoeken, dagopnames, informeren rond gezondheid en welzijn, fysiotherapie, vaccinaties,... Verder zijn ook gespecialiseerde behandelingen zoals nierdialyse, radiologie en kankerbehandelingen, chirurgische procedures, materniteitszorgen gedekt. Leden van de ziekteverzekering kunnen terecht bij de meer dan 5.300 aangesloten gezondheidsinstellingen, en dit aan de tarieven die vastgelegd zijn door de NHIF, zonder bijkomende betalingen te moeten doen.

Het staat betrokkene ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst/terugname/verblijf te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomsten genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bovenstaand advies werd geformuleerd op basis van de op 24/06/2019 verkregen medische informatie." Op grond van de bovenstaande vaststellingen is de arts-adviseur geheel terecht tot het besluit gekomen dat de vereiste medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Kenia.

De "korte google zoektocht" van de verzoekende partij is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van de arts-adviseur.

Uit de voorgelegde artikelen blijkt allerm minst dat de vereiste medische opvolging niet beschikbaar zou zijn in Kenia.

Het loutere feit dat zich in Afrika bepaalde problemen zouden stellen, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de toegang tot de gezondheidszorg voor de verzoekende partij problematisch zou zijn.

Verzoekende partij verwijst verder ook nog naar een aantal artikelen om voor te houden dat de medische opvolging niet toegankelijk zou zijn. Zij stelt dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om de kosten te dragen nu zij geen verblijfsrecht heeft in Kenia, geen enkele vorm van inkomen zou hebben, geen enkele verzekering en niet ingeschreven zou zijn in het sociale zekerheidsprogramma.

In antwoord op de bewering dat verzoekende partij geen verblijfsrecht zou hebben in Kenia herhaalt verweerder dat zulks niet door verzoekende partij wordt aangetoond. Voor zoveel als nodig verwijst verweerder nog naar zijn uiteenzetting supra.

Verder merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in geval van terugkeer naar Kenia in de onmogelijkheid zou zijn om zich aan te sluiten bij de ziekteverzekering.

Evenmin toont zij aan dat zij – indien zij zich niet zou kunnen aansluiten bij de ziekteverzekering – geen beroep zou kunnen doen op het gesubsidieerd programma voor het armste deel van de bevolking.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat verzoekende partij tot op heden geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Het is dus niet uitgesloten dat verzoekende partij (tijdelijk) in Kenia aan het werk gaat en op die manier de eigen medische kosten financiert.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de eerste bestreden beslissing een schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de Minister niet zou betwisten dat verzoekende partij in België een gezinsleven en een privéleven in de zin van art. 8 EVRM zou onderhouden, merkt verweerder op dat zulks niet in de bestreden beslissing gelezen kan worden.

In het bijzonder motiveerde de gemachtigde van de Minister nopens de verwijzing naar art. 8 EVRM als volgt:

"Wat de zogenaamde verwijzing naar art. 8 EVRM betreft dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont op welke wijze art. 8 EVRM dan wel geschonden zou worden. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van

het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"(eigen vetschrift)

Ook in haar verzoekschrift verduidelijkt verzoekende partij niet waarom zij art. 8 EVRM geschonden acht.

"Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelswijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De voorgehouden schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In een vijfde onderdeel uit verzoekende partij kritiek op de tweede bestreden beslissing. Er zou sprake zijn van een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat er uit de tweede bestreden beslissing niet zou blijken dat haar gezinsleven in aanmerking werd genomen noch haar gezondheidstoestand.

Verweerder verwijst ter zake vooreerst naar zijn uiteenzetting supra waarin hij reeds afdoende heeft aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt verweerder op dat art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij een gezinsleven in België zou onderhouden.

Evenmin toont zij aan dat haar gezondheidstoestand van die aard is om te verantwoorden dat zij haar aanvraag tot verblijf in België zou indienen.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

In casu bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota die het volgende vermeldt:

"1) Hoger belang van het kind:

> betrokkene heeft geen kinderen

2) Gezin- en familieleven:

> hij toont niet aan dat hij alhier een gezin of familie zou hebben

3) Gezondheidstoestand:

> medisch advies: betrokkene is volgens de arts adviseur in staat om te reizen"

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de in art. art. 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. Artikel 23 van de Grondwet luidt als volgt:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand;

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

5° het recht op culturele en maatschappelijke ontplooiing;

6° het recht op gezinsbijslagen.”

Verzoeker voert de schending van artikel 23 van de Grondwet aan, nu de motivering van de eerste bestreden beslissing volgens hem het gerechtelijk gezag van gewijsde miskent.

De Raad is niet bevoegd om te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan de kritiek van verzoeker op dit punt dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Bovendien wordt erop gewezen dat artikel 23 van de Grondwet niet handelt over het gerechtelijk gezag van gewijsde.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker “*niet in het bezit (is) van een paspoort en visum om hier te verblijven*”.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aanvoerde schending van de artikelen 9bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 26 van het Gerechtelijk Wetboek.

4.1.3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.1.3.5. In zijn aanvraag van 30 mei 2017 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- hij werd erkend als staatloze;
- hij bezit geen reisdocument zodat hij niet legaal naar een ander land kan reizen;
- hij bezit geen identiteitsdocument en is niet in de mogelijkheid om zo'n document te verkrijgen. Verzoeker verwijst naar een gelijkaardige zaak waar de Raad van State in een arrest van 4 november 2004 met nummer 136.968 oordeelde dat indien het onmogelijk is om identiteitsdocumenten te verkrijgen, er dient te worden geregulariseerd. Een weigering om dit te doen houdt een veroordeling tot illegaal verblijf in, wat een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;
- hij verwijst naar het arrest nummer 198/2009 van 17 december van het Grondwettelijk Hof waarin er werd gesteld dat er een discriminatie is tussen vluchtelingen en staatlozen omdat zij in België een andere behandeling krijgen hoewel hun situatie gelijkaardig is;
- hij heeft een tumor in de schedel waarvoor hij reeds twee operaties onderging in het UZ Leuven en hij dient verder medisch te worden opgevolgd. Indien hij niet verder wordt opgevolgd dan zal hij sterven, zijn ziekte vormt dan ook een uitzonderlijke reden waarom hij België niet kan verlaten.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

4.1.3.6. In een eerste onderdeel van het middel werpt verzoeker een schending van het rechterlijk gezag van gewijsde op omdat volgens hem in de eerste bestreden beslissing zijn statuut van staatloze in twijfel wordt getrokken. Nochtans werd verzoeker bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg als staatloze erkend. In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker dat hij zijn aanvraag vanuit het buitenland zou kunnen indienen. Verzoeker voert aan dat hij nergens verblijfsrecht heeft, ter ondersteuning hiervan verwijst hij naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij hij als staatloze werd erkend. Verzoeker betwist in een derde onderdeel van het middel dat de medische behandeling die hij nodig heeft voor hem toegankelijk zou zijn in Kenia. Waar wordt uiteengezet dat hij voor de kosten van zijn medische behandeling een beroep kan doen op het "National Hospital Insurance

Fund' en dat het lidmaatschap hiervan openstaat voor alle Keniaanse burgers ouder dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES onderstreept verzoeker dat hij niet de Keniaanse nationaliteit heeft en hij in Kenia ook geen verblijfsrecht heeft zodat hij er niet kan werken. Waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoeker een jaar de tijd heeft om naar Kenia te reizen en daar de aanvraag kan indienen wijst verzoeker erop dat de verwerende partij goed weet dat de behandeltermijnen langer dan één jaar bedragen. In een vierde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten terwijl hij niet op korte termijn kan terugkeren onevenredig is in verhouding tot zijn privé- en gevoelsleven. Daarnaast laat verzoeker gelden dat wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd. Ten slotte werpt verzoeker nog op dat uit de tweede bestreden beslissing niet blijkt dat zijn gezinsleven en zijn gezondheidstoestand in aanmerking werden genomen.

4.1.3.7. Verzoeker meent dat in de eerste bestreden beslissing zijn statuut van staatloze in twijfel wordt getrokken. Dit maakt volgens verzoeker een schending uit van het statuut van staatloze. Verzoeker brengt tegen de eerste bestreden beslissing in dat hij steeds duidelijk heeft gesteld dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te zeggen waar hij vandaan komt. Hij geeft mee dat hij met zekerheid kan stellen dat hij in Kenia heeft gewoond maar dat hij toen al geen verblijfstitel in Kenia had en dat dit de reden was voor zijn vertrek. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde vergeet dat verzoeker werd erkend als staatloze en wel omdat de rechtbank van eerste aanleg geloof heeft gehecht aan zijn verklaringen, met name dat hij niet weet wie hij juist is en hij geen verblijfsdocumenten had in Kenia. Verzoeker citeert uit zijn verzoek aan de rechtbank van eerste aanleg en uit het vonnis en onderstreept dat de Belgische Staat vertegenwoordigd door het openbaar ministerie geen beroep heeft aangetekend tegen dit vonnis. Verzoeker voert aan dat het de Belgische Staat is, vertegenwoordigd door de verwerende partij, die het vonnis van de rechtbank nu niet erkent aangezien de verwerende partij de verklaringen van verzoeker in twijfel trekt. Verzoeker besluit dan ook dat de motieven van de eerste bestreden beslissing het gerechtelijk gezag van gewijsde en dus artikel 26 van het Gerechtelijk Wetboek schenden.

Artikel 26 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt:

“Het gezag van het rechterlijk gewijsde blijft bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt.”

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende uiteengezet:

“Betrokkene haalt aan dat hij zich gericht zou hebben tot de verschillende ambassades van Kenia en van Somalië teneinde een identiteitsdocument te bekomen. Deze ambassades zouden echter geweigerd hebben om betrokkene te erkennen als hun onderdaan. Dit was dan ook de reden waarom zijn raadvrouw een verzoekschrift heeft ingediend teneinde te worden erkend als staatlozen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 28 april 2017, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Kenia, hetzij enig ander land waar betrokkene heeft verbleven. Nogmaals het is aan betrokkene om eindelijk kleur te bekennen en aan te geven waar hij nu eigenlijk vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Aangezien betrokkene nog steeds geen duidelijkheid schept kan zijn staatloos zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt het statuut van staatloze van verzoeker door de gemachtigde niet betwist. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde betwist dat verzoeker de Keniaanse noch de Somalische nationaliteit heeft. Evenwel motiveert de gemachtigde dat *“(h)et statuut van staatloze (...) niet in de weg (staat) dat betrokkene zijn aanvraag zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Kenia, hetzij enig ander land waar betrokkene heeft verbleven.”* Hiermee miskent de gemachtigde het gezag van het gerechtelijk gewijsde van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 28 april 2017 niet. Immers wordt in voornoemd vonnis het volgende uiteengezet: *“Il ressort des différentes pièces produites que le requérant ne peut revendiquer ni la nationalité somalienne ni la nationalité kenyane”.* (*“Uit de verschillende voorgelegde*

stukken blijkt dat verzoeker de Somalische noch de Keniaanse nationaliteit kan terugkrijgen" (eigen vertaling)). In voornoemd vonnis wordt geen uitspraak gedaan over een eventueel verblijfsrecht van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, heeft de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het gezag van het rechterlijk gewijsde niet miskend.

4.1.3.8. Verzoeker werpt op dat waar in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij naar zijn land van herkomst of verblijf dient terug te keren en hij naar het buitenland moet gaan om een aanvraag tot verblijf in België in te dienen, geen rekening wordt gehouden met zijn statuut van staatloze. Volgens verzoeker volgt uit dit statuut dat hij niet legaal naar een ander land dan België kan reizen om een verblijfsaanvraag aan te vragen. Verzoeker voert aan dat zelfs indien het mogelijk zou zijn om, ondanks het ontbreken van een paspoort en identiteitskaart, een laissez passer te krijgen om naar Kenia of een ander ongekend land te reizen er nog steeds geen sprake zou zijn van een recht op verblijf. Verzoeker werpt op dat uit het gegeven dat hij niet over een nationaliteit beschikt en het feit dat hij niet over een identiteitsbewijs beschikt, voldoende blijkt dat hij in geen enkel land een verblijfsrecht heeft. Verzoeker brengt tegen de bestreden beslissing in dat hij in zijn aanvraag heeft uiteengezet dat hij werd erkend als staatloze en hij geen nationaliteit heeft en nergens verblijfsrecht. Verzoeker voert aan dat uit het vonnis waarin hij werd erkend als staatloze blijkt dat hij in het bezit is van de nationaliteit noch een verblijfsrecht heeft in Kenia of Somalië en hij geen banden heeft met enig land. Verzoeker voert aan dat het vonnis verwijst naar de verschillende contacten met de desbetreffende ambassades waaruit blijkt dat zij verzoeker niet als onderdaan erkennen. Nu verzoeker niet beschikt over een document op grond waarvan hij naar de door de bestreden beslissing voorgestelde landen, hetzij Kenia, hetzij een ander land, kan reizen of er verblijven is het duidelijk dat het voor verzoeker onmogelijk is om zich naar daar te begeven en er te verblijven om het verzoek tot verblijf in te dienen. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde op geen enkel moment in zijn motivering stelt hoe verzoeker dan wel zou kunnen reizen naar Kenia of Somalië en op welke basis hij daar zou kunnen verblijven ondanks het feit dat hij geen nationaliteit heeft. Verzoeker hekelt ook dat in de eerste bestreden beslissing niet precies wordt aangegeven waar hij naartoe zou moeten gaan om het verzoek in te dienen, nu er wordt gemotiveerd *"de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven"*.

Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Waar verzoeker opwerpt dat geen rekening wordt gehouden met zijn statuut van staatloze kan hij niet worden gevolgd. Verzoekers statuut van staatloze wordt door de gemachtigde niet betwist. Verzoeker gaat eraan voorbij dat uit het statuut van staatloze niet *ipso facto* volgt dat een vreemdeling niet over een verblijfsrecht zou kunnen beschikken in een land waarvan hij niet de nationaliteit heeft. Verzoeker stipt aan dat hij in zijn aanvraag heeft uiteengezet dat hij geen nationaliteit heeft en nergens over een verblijfsrecht beschikt. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar het vonnis waarin hij werd erkend als staatloze. Volgens verzoeker stelt dit vonnis vast dat hij niet in het bezit is van de nationaliteit van noch over een verblijfsrecht beschikt in Kenia of in Somalië en dat verzoeker geen banden heeft met enig ander land. Verzoeker kan niet worden gevolgd. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 28 april 2017 blijkt dat verzoeker wordt erkend als staatloze en hij de Keniaanse noch de Somalische nationaliteit heeft. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt kan in dit vonnis evenwel niet worden gelezen dat hij niet over een verblijfsrecht in Kenia of in Somalië beschikt/zou kunnen beschikken. Waar verzoeker in zijn aanvraag opwerpt dat hij geen verblijfsrecht heeft in Kenia of in Somalië, wordt dit niet onderbouwd door een begin van bewijs. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *"(d)e enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze (...) niet (kan) aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen."* Het staat verzoeker vrij om dergelijke bewijsstukken in het kader van een nieuwe aanvraag ter beoordeling van de verwerende partij voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt niet welke stukken verzoeker heeft voorgelegd bij de rechtbank van eerste aanleg. Alleszins blijkt uit het vonnis dat de stukken die verzoeker voorlegde van de Somalische en de Keniaanse ambassade enkel de mededeling betreffen dat verzoeker niet de nationaliteit van die landen heeft, niet dat verzoeker geen recht op verblijf in die landen zou kunnen laten gelden of dat hij geen documenten kan verkrijgen om ernaartoe te reizen. Verzoeker toont niet aan dat hij geen verblijfstitel kan verkrijgen in een staat waarmee hij banden heeft.

4.1.3.9. In een derde onderdeel van het middel stipt verzoeker aan dat de verwerende partij erkent dat verzoeker opvolging na kanker behoeft. Verzoeker voert aan dat het niet verlenen van medische zorgen

aan een kankerpatiënt een onmenselijke behandeling uitmaakt. Verzoeker betwist dat de medische zorgen die hij nodig heeft in Kenia voorhanden zijn en verwijst in dat verband naar verschillende internetartikelen. Verzoeker voert verder aan dat het ziekenhuis waar de verwerende partij in de bestreden beslissing naar verwijst een privéziekenhuis betreft en de kosten er bijzonder hoog zijn. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij motiveert dat hij de kosten voor een follow-up kan betalen door een beroep te doen op het National Hospital Insurance Fund, waarvan het lidmaatschap openstaat voor alle Keniaanse burgers ouder dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES. Verzoeker werpt op dat hij niet aan twee van de drie voorwaarden beantwoordt, hij is geen Keniaans staatsburger en hij zal geen inkomen hebben bij een terugkeer, nu hij geen verblijfsrecht heeft om in Kenia te werken. Verzoeker voert dan ook aan dat de motieven van de bestreden beslissing strijdig zijn met de elementen uit het administratief dossier. Daarnaast stelt verzoeker nog vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij één jaar de tijd heeft om naar Kenia te reizen en daar een visumaanvraag in te dienen om op die manier vervolgens terug naar België te kunnen keren. Verzoeker laat gelden dat deze formaliteiten in het algemeen meer dan 20 maanden tot zelfs jaren in beslag nemen en de verwerende partij zelf goed weet dat de behandeltermijn langer dan één jaar zal zijn.

In de eerste bestreden beslissing wordt over de medische problematiek van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Ondertussen is betrokkene ziek geworden. Zijn raadvrouw stelt dat hij een tumor in zijn schedel kreeg en daarvoor zware operaties diende te ondergaan. Dat hij daarvoor medisch behandeld wordt en dat niet verder behandelen zijn dood zou betekenen. Betrokkene legt in deze context verschillende medische stukken voor. Daar wij geen arts zijn en wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene werd advies gevraagd aan de arts-adviseur van DVZ. Het advies d.d. 27.06.2019 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. De aangehaalde medische elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom hij België niet kan verlaten zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.”

Verzoeker betwist niet hij in kennis werd gesteld van het advies van 27 juni 2019. Verzoeker betwist overigens ook concrete motieven uit dit advies.

Waar verzoeker opwerpt dat hij in Kenia geen verblijfsrecht heeft, wordt erop gewezen dat verzoeker dit niet aantoot, zie wat hoger onder punt 4.1.3.8. werd uiteengezet. Deze bewering wordt niet ondersteund door een begin van bewijs.

In het advies van 27 juni 2019 waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen wordt over de toegankelijkheid van de medische zorgen het volgende uiteengezet:

“C) Medische behandeling toegankelijk in het land van herkomst:

In Kenia werd in 1966 het National Hospital Insurance Fund (NHIF) opgericht en wettelijk vastgelegd, met als hoofddoel de medische kosten te dekken van de mensen die aangesloten zijn (inclusief de personen die van hen afhangen zoals echtgenoot(en) en kinderen. Lidmaatschap staat open voor alle Keniaanse burgers ouder dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES. Deze verzekering is verplicht voor werknemers uit de formele sector, en vrijwillig voor mensen tewerkgesteld in de informele sector en gepensioneerden.

Het NHIF dekt de gezondheidskosten volgens vastgelegde tarieven. Voor het armste deel van de bevolking, weeskinderen en kwetsbare kinderen, is er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar.

Het behandelen van chronische ziektes behoort tot het pakket “outpatient” voordelen verbonden aan de ziekteverzekering. We verwijzen onder meer naar consultaties, labo-onderzoeken, dagopnames, informeren rond gezondheid en welzijn, fysiotherapie, vaccinaties,...⁶ Verder zijn ook gespecialiseerde behandelingen zoals nierdialyse, radiologie en kankerbehandelingen, chirurgische procedures, materniteitszorgen,..., gedekt.⁷ Leden van de ziekteverzekering kunnen terecht bij de meer dan 5.300 aangesloten gezondheidsinstellingen, en dit aan de tarieven die vastgelegd zijn door de NHIF, zonder bijkomende betalingen te moeten doen.⁸

Het staat betrokkene ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst/terugname/verblijf te vergemakkelijken, Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het

vinden van inkomsten genererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.⁹

Verzoeker voert aan dat het ziekenhuis waar de arts-adviseur in zijn advies naar verwijst een privéziekenhuis betreft en de kosten er bijzonder hoog zijn. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij motiveert dat hij de kosten voor een follow-up kan betalen door een beroep te doen op het National Hospital Insurance Fund, waarvan het lidmaatschap openstaat voor alle Keniaanse burgers ouder dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES. Verzoeker werpt op dat hij niet aan twee van de drie voorwaarden beantwoordt, hij is geen Keniaans staatsburger en hij zal geen inkomen hebben bij een terugkeer, nu hij geen verblijfsrecht heeft om in Kenia te werken. Verzoeker voert dan ook aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing strijdig zijn met de elementen uit het administratief dossier.

Wat de toegankelijkheid van de behandeling betreft verwijst de arts-adviseur in zijn advies van 27 juni 2019 naar *“het National Hospital Insurance Fund”* en geeft hij dan dat *“(l)idmaatschap (...) open(staat) voor alle Keniaanse burgers ouder dan 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES.”* Verzoeker stipt geheel terecht aan dat hij staatloos is. Immers bij vonnis van 28 april 2017 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel erkend als staatloze. Of deze verzekering ook openstaat voor personen, die niet de Keniaanse nationaliteit hebben, wordt door de arts-adviseur in zijn advies van 27 juni 2019 op geen enkele manier gepreciseerd en blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. In de nota gaat de verwerende partij hier niet concreet op in.

In het advies van de arts-adviseur van 27 juni 2019 wordt daarnaast ook vastgesteld dat *“(v)oor het armste deel van de bevolking, weeskinderen en kwetsbare kinderen, (...) er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar (is).”* Verzoeker betwist niet uitdrukkelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op dit *“gesubsidieerd programma”*. Echter is het ook niet duidelijk of dit gesubsidieerd programma enkel van toepassing is op Keniaanse staatsburgers of niet en wat dit programma precies inhoudt. De verwerende partij heeft nagelaten om de stukken waarop zij zich baseert toe te voegen aan het administratief dossier, zodat de Raad dit niet kan nagaan.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat niet voldoende zorgvuldig is onderzocht of verzoeker in Kenia toegang heeft tot de nodige zorgen, nu niet werd nagegaan of het lidmaatschap van het *“Nationale Hospital Insurance Fund”* en het gesubsidieerd programma ook openstaan voor iemand die geen Keniaans staatsburger is en wat het gesubsidieerd programma inhoudt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Daarnaast stelt verzoeker nog vast dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij één jaar de tijd heeft om naar Kenia te reizen en daar een visumaanvraag in te dienen om op die manier vervolgens terug naar België te keren voor de jaarlijkse follow-up. Verzoeker laat gelden dat deze formaliteiten in het algemeen meer dan 20 maanden tot zelfs jaren in beslag nemen en de verwerende partij zelf goed weet dat de behandeltermijnen langer dan één jaar zullen zijn.

Verzoeker bekritiseert door middel van zijn betoog volgende passage uit het advies van de arts-adviseur van 27 juni 2019:

“Er is enkel een jaarlijkse follow-up nodig om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en/of er uitzaaiingen zijn.

Betrokkene heeft dus na zijn laatste follow-up onderzoek in België zeker een jaar de tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten voor het bekomen van een eventueel verblijf in België.”

Verzoeker betwist niet dat hij ‘slechts’ nood heeft aan *“een jaarlijkse follow-up”* wat hem enige marge geeft. Verzoeker geeft evenwel aan dat deze tijds marge van een jaar om terug te keren naar Kenia, er een visumaanvraag in te dienen om op die manier terug naar België te keren niet volstaat, de behandeltermijnen van dergelijke aanvragen zijn immers langer. In dit verband kan niet worden ontkend dat er voor verzoeker een risico bestaat op een langere behandeltermijn, gezien huidige aanvraag die in België werd ingediend en dus nog niet in het buitenland, ook een behandeltermijn van meer dan één jaar had. Uiteraard kon verzoeker intussen in België terecht voor zijn jaarlijkse follow-up, maar dit neemt niet weg dat niet is uitgesloten dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat de

behandeltermijnen voor een aanvraag in het buitenland mogelijk langer dan een jaar zijn. Dit motief van de bestreden beslissing is bijgevolg niet overtuigend.

Het derde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De volgende middelonderdelen en middelen worden niet verder onderzocht.

4.1.3.10. In een vierde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker onder meer nog aan dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Gelet op de vaststelling dat uit de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk toegang heeft tot de medische zorgen die hij nodig heeft, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel in een situatie zal terechtkomen waar hij geen toegang heeft tot de nodige medische zorg.

Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en de beslissing van 5 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET